

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. Š.
bytem X

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. KUJI 47343/2019,
sp. zn. OOSČ 460/2017 OOSC/164,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. KUJI 47343/2019, sp. zn. OOSČ 460/2017 OOSC/164 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 16. 5. 2017, vypravené dne 17. 5. 2017, č. j. DOP/15932/2017/-

NAVR/1935/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 13. 3. 2017 řídil osobní automobil X, RZ X(CZ) na dálnici D1 na 139. km ve směru Praha - Brno jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h naměřena rychlost 162 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3% mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost stanovena hodnota rychlosti jízdy 157 km/h, čímž překročil rychlost na dálnici o 27 km/h. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena pokuta ve výši 1900 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Jedná se o druhou žalobu v předmětné věci, neboť prvotní rozhodnutí žalovaného o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 18. 2. 2019, č. j. 33 A 36/2017-44, který nabyl právní moci dne 6. 3. 2019, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení s tím, že podle závazného právního názoru krajského soudu byl žalovaný povinen vycházet z toho, že odvolání bylo podáno včas.

II. Napadené rozhodnutí

4. V napadeném rozhodnutí žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu obsaženým v prvotním rozsudku a přezkoumal prvostupňové rozhodnutí dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu.
5. Pokud se týká místa spáchání přestupku a jeho vymezení v prvostupňovém rozhodnutí („na dálnici D1 v km 139 ve směru Praha – Brno“), žalovaný jej považoval za dostatečně přesné a konkrétní, neboť obsahovalo uvedení kilometru dálnice, kde k němu došlo, a dále ve kterém směru dálnice se tak stalo.
6. Podle názoru žalovaného je třeba posuzovanou situaci odlišit od situací řešených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, který se týkal rychlosti měřené v obci, tudíž popis místa spáchání přestupku se značně liší od případu odvolatele, kdy měření probíhalo mimo obec na dálnici D1, jakož i od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, podle něhož nepostačuje bližší popsání místa spáchání skutku v odůvodnění rozhodnutí či poukaz na to, že ze spisu místo spáchání skutku patrno je. Ani toto není případ nyní napadeného rozhodnutí, jelikož místo spáchání přestupku bylo přezkoumatelně a nezaměnitelně specifikováno přímo ve výroku napadeného rozhodnutí, v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Absurdní se rovněž jeví související námitka, týkající se nemožnosti odvolatele bránit se, s ohledem na nedostatečně specifikované místo spáchání přestupku.
7. Žalovaný uvedl, že žalobce věděl po celou dobu řízení, spáchání jakého skutku je mu kladeno za vinu a kde se tohoto skutku měl dopustit. Měl i možnost seznámit se se spisovým materiálem a při ústním jednání dne 4. 5. 2017 s kompletním spisovým materiálem seznámen byl. Mohl tedy místo spáchání skutku napadnout, ale neučinil tak. Rovněž snímek pořízený měřicím zařízením nevykazuje žádné známky reflexe, či že by měření mělo být prováděno v zatáčce. Vozidlo je na snímku velice dobře

- viditelné včetně čitelné registrační značky (a to nejen na jejím detailu v pravé části záznamu o přestupku, ale i na snímku vozidla).
8. Žalovaný neshledal žádný důvod k pochybnostem o validitě provedeného měření. Současně odvolatel nijak nedokládá své tvrzení o tom, že by měření prováděla k tomu neproškolená obsluha. Jeho konstatování jsou tak čistě v rovině ničím nepodložených tvrzení, nezpůsobilyby vnést pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti.
 9. Pokud odvolatel namítá, že měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k měřicímu zařízení a z tohoto důvodu požaduje doplnění dokazování provedením důkazu Návodu k obsluze měřicího zařízení nebo provedení výsledku zasahujících policistů, pak je nutné konstatovat, že ke spolehlivému zjištění skutkového stavu jsou plně postačující listiny obsažené ve správním spise, což platí i ve vztahu ke způsobu měření. Navíc při svém tvrzení o nesprávném postupu měření vychází ze svého výpočtu úhlu náhledu, avšak takovýto výpočet nelze považovat za směrodatný – nejsou uvedena data, ze kterých vycházel, resp. použitá data nelze považovat za přesná a dodatečně je nelze zjistit. Vypovídací hodnota takového výpočtu je minimální, jelikož přesná poloha policejního vozidla nebyla zadokumentována.
 10. Ze snímku z měřicího zařízení však nevyplývá, že by byl výsledek měření stížen nějakou zjevnou vadou, není zde důvodných pochybností o průběhu měření rychlosti a toho, že by policisté použili měřicí zařízení v rozporu s Návodem k obsluze – obsahuje veškeré náležitosti a nevykazuje žádné známky chybně provedeného měření. Ostatně při takovém měření by obrazovka měřicího přístroje indikovala chybové hlášení a měření by se pravděpodobně vůbec neuskutečnilo.
 11. Žalovaný dále zdůraznil, že není povinností správního orgánu I. stupně uvést ve výroku rozhodnutí informaci o záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů. Záznam bodů do registru řidičů provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností (často odlišný od správního orgánu projednávajícího přestupek) a nadto v jiném procesním režimu. Napadené rozhodnutí veškeré náležitosti výroku obsahuje, správní orgán I. stupně v žádném případě nepochybil, když neuvedl ve výroku rozhodnutí i informaci o počtu bodů v bodovém hodnocení, jelikož dle § 77 zákona o přestupcích toto není povinnou náležitostí výroku. Povinnou náležitostí výroku rozhodnutí je však forma zavinění. Správní orgán I. stupně ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že jej odvolatel spáchal formou zavinění z nedbalosti. Forma zavinění z nedbalosti je v případě přestupku odvolatele kladeného odvolateli za vinu postačující a v odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán I. stupně předložil a řádně odůvodnil své úvahy, na základě kterých k tomuto závěru dospěl.
 12. Krajský úřad uzavírá, že správní orgán I. stupně ve věci zjistil stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, odvolateli v průběhu řízení neupřel žádná z jeho zákonných práv a své skutkové a právní závěry řádně zdůvodnil, a to včetně uložené pokuty.

III. Žaloba

13. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce tvrdil následující žalobní námitky.

14. V prvé řadě uvedl, že výrokem prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným z přestupku, spočívajícím v jízdě na dálnici rychlostí 157 km/h po odečtu odchylky měření (rychlost zobrazená rychloměrem 162 km/h). Takové skutkové zjištění však nemá ve spise oporu. Ve správním spise jsou na listu č. 5 a č. 6 založeny fotografie z rychloměru. Na obou těchto fotografiích je však zobrazena jako naměřená rychlost 154 km/h; pouze v tabulce pod fotografií je zobrazována rychlost 162 km/h.
15. V případě rozporu údaje o naměřené rychlosti na samotné fotografii z rychloměru a v tabulce pod ní, je dle názoru žalobce nutno upřednostnit údaj uvedený na fotografii. Jednak by tak, i bez jakéhokoli technického důvodu, vyplývalo ze zásady *in dubio pro reo*, zadruhé tak je proto, že zatímco na fotografii doplňuje údaj samotný rychloměr, a jde o údaj prakticky nezměnitelný, v případě tabulky pod fotografií jde o manuálně modifikovanou tiskovou sestavu, kdy tabulku vyplňují policisté.
16. Žalobce tedy v žádném případě nepřekročil rychlost o 27 km/h, jak mu je kladeno za vinu; i podle fotografie žalobce jel rychlostí 154 km/h – 3 %, tj. o 149 km/h, a překročil by tak rychlost nejvýše o 19 km/h. Takové rozlišení již má zásadní vliv, neboť žalobce v doplnění odvolání správnímu orgánu vytýkal, že mu uložil příliš vysokou sankci. Žalovaný však argumentoval tím, že takový postup byl na místě, a to právě proto, že míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti byla při samé horní hranici skutkové podstaty.
17. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že nebyli ve věci vyslechnuti policisté. Není přitom podstatné, že sám žalobce se provedení jejich výpovědi dožadoval, neboť označil měření za vadné a vysvětlil proč; v dané věci je měl správní orgán vyslechnout sám, bez jakéhokoli návrhu, když podklad z rychloměru obsahoval rozpory. Je ostatně otázkou, zda údaj o naměřené rychlosti je jediným údajem, který je nesprávný. Nadto, výslech policistů navrhoval ve svůj prospěch provést k důkazu obviněný; přitom přiměřeně odůvodnil, co jejich výsledkem chce prokázat, k jakým vadám z jeho pohledu při měření došlo, a jak mu odpovědi od policistů pomohou v tom, aby tyto vady prokázal.
18. Ve třetím žalobním bodě žalobce zpochybnil vymezení místa spáchání přestupkového jednání. Žalobce od počátku tvrdil, že není možné, aby rychlost překročil, když jel na tempomat (kde měl nastavenou zákonnou rychlost). Žalobce pak předložil vlastní rozbor fotografie z měření, ze kterého se podávalo, že měření mohlo být vadné; žalobce přitom též předestřel dvě vady měření, ke kterým s jistou mírou pravděpodobnosti mohlo dojít, přičemž se dožadoval zpřesnění místa měření za účelem řádného vedení obhajoby (ověření přímosti vozovky, resp. prokázání její nepřímosti, a dále objasnění úhlu měření a reflexních prvků). V této souvislosti je nutno také poznamenat, že míra konkretizace skutku ve výroku rozhodnutí se odvíjí také od toho, co je ve správním řízení sporné a co nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56).
19. Závěrem žalobce a jeho zástupce nesouhlasili se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
20. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Ve svém stručném vyjádření ze dne 1. 10. 2019 žalovaný uvedl, že veškeré žalobní námitky vycházejí z nepochopení údajů na snímku z měřicího zařízení. Hodnota uvedená na spodní části snímku (tj. 154 km/h) je hodnotou nastavenou Policií ČR, od jejíhož překročení jsou přestupky zaznamenávány. Hodnota naměřená přestupci jedoucímu v předmětném vozidle byla vyobrazena jak nahoře na snímku, kde je se šipkou nahoru signalizující, že bylo měřeno na odjezdu, zobrazena hodnota 162 km/h, tj. rychlost naměřená. Tento údaj se opakuje i v tabulce pod snímkem.
22. Žalovaný považoval jak uložený správní trest za dostatečně zdůvodněný, tak i výrok napadeného rozhodnutí, konkrétně v části vymezení místa spáchání přestupku, za dostatečně určitý, aby toto místo nebylo možno zaměnit s jiným. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že netrval na nařízení ústního jednání.

V. Řízení před krajským soudem

23. Krajský soud nejprve posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. Dále krajský soud vyžádal **správní spisy** prvostupňového orgánu a žalovaného. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Ve spisu je založeno oznámení přestupku ze dne 13. 3. 2017, v němž je uvedeno, že žalobce byl pro podezření z přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti zastaven dne 13. 3. 2017 v 8:25 hod. na 145. km D1 ve směru na Brno s tím, že mu byla naměřena radarovým zařízením AD9C rychlost jízdy 162 km/h, po odečtu odchylky měření 157 km/h. V úředním záznamu sepsaném téhož dne je uvedeno, že řidič vozidla X RZ X s přestupkem nesouhlasil, neboť podle svého tvrzení jel na tempomat. Hlídka dále uvedla, že měřicí zařízení AD9C bylo nastaveno a obsluhováno dle návodu k obsluze. Podle záznamu o přestupku (fotografie z měřicího zařízení výr. č. 05/0152) je patrné, že vozidlo bylo změřeno na odjezdu z místa měření směrem doprava v levém jízdním pruhu v čase 8:23:27, přičemž změřená rychlost jízdy je uvedena 162 km/h (levý horní roh fotografie). Z údajů o nastavení měřicího zařízení je patrné, že vzdálenost měření byla 30m a nastavená minimální rychlost 154 km/h, přičemž zoom (přiblížení kamery) činilo 60 mm. Registrační značka vozidla je z detailu snímku čitelná. Ve správním spisu je rovněž založen ověřovací list k měřidlu Ramer AD9C s platností do dne 5. 10. 2017. Dále je ve spisu založen výpis z evidenční karty řidiče vozidla a výpis z karty vozidla.
25. Prvostupňový orgán nejprve vydal příkaz ze dne 21. 3. 2017, proti němuž žalobce prostřednictvím zmocněnce podal odpor. Dne 4. 5. 2017 bylo konáno ústní jednání, k němuž se dostavil zmocněnec žalobce. Ten uvedl, že další vyjádření k podkladům již nebude podávat a nemá žádné návrhy na dokazování. Přesto dne 16. 5. 2017 bylo doručeno prvostupňovému orgánu vyjádření, v němž zpochybnil řádnost měření vozidla (zejm. úhel nastavení) s tím, že pro zpětnou geometrickou analýzu nejsou podklady, ale navrhl přesné zjištění polohy měřicího vozidla během měření. Pokud bylo měřicí vozidlo špatně ustaveno, bude to patrné i z výpovědi svědků. V příloze byl připojen také schématický náčrtek zaměření vozidla z levé strany vozovky. Poté již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal blanketní

odvolání ze dne 5. 6. 2017, později doplněné, které nejprve žalovaný zamítl jako opožděné (prvotní rozhodnutí o odvolání).

26. V doplnění svého blanketního odvolání namítl žalobce především nepřezkoumatelnost místa spáchání přestupkového jednání. Žalobci tak nebylo známo, kde přesně se přestupku dopustil. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelné vymezení aplikovaných ustanovení o sankcích. Zejména však namítl, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, a proto navrhl provedení důkazu tímto návodem, jakož i provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů. Po zrušení tohoto rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2019, č. j. 33 A 36/2017-44 žalovaný posoudil odvolání jako včasné a znovu ve věci rozhodl nyní napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
28. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného, a to včetně řízení předcházejícího jeho vydání.
29. Žaloba **není důvodná**.
30. Krajský soud při svém v pořadí druhém přezkumu předmětné věci již přezkoumával meritorní přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních námitek, přičemž dospěl k následujícím závěrům.
31. K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybnil skutkový poznatek správních orgánů o naměřené skutečné rychlosti jeho vozidla s tím, že rychlost zobrazená rychloměrem (162 km/h) není skutečnou naměřenou rychlostí vozidla, krajský soud uvádí, že tato námitka je zcela nedůvodná. Žalobce ve svých tvrzeních zaměňuje inkriminované údaje na záznamu o měření, kdy změřenou rychlost vozidla lze zjistit z údaje v horním levém rohu fotografie průjezdu vozidla měřicím místem. Tento údaj o rychlosti vozidla (162 km/h) koresponduje s údajem uvedeným v tabulce pod fotografií z měřicího zařízení. Naproti tomu údaj o rychlosti ve spodním řádku fotografie z měřicího zařízení slouží k identifikaci nastavení módu rychloměru. Je tedy zřejmé, že radarový rychloměr byl nastaven na minimální rychlost vozidel 154 km/h.
32. Je zřejmé, že žalobce záměrně ve svých tvrzeních manipuluje s údaji, které jsou ze záznamu o měření jednoznačně patrné a kontextuálně srozumitelné. Proto i jeho navazující tvrzení o tom, že jeho skutečná rychlost průjezdu místem měření musí být odvozována od údaje 154 km/h, jsou zcela liché. Co se týká započítání odchylky měření, byla mu zcela správně započítána odchylka +/- 3% a jako nejnížší skutečná rychlost stanovena hodnota rychlosti jízdy 157 km/h. Jelikož postup prvostupňového orgánu při stanovení nejnížší skutečné rychlosti vozidla žalobce byl správný, je navazující námitka o nekověspondující výměře sankce (správního trestu) pokuty zcela nedůvodná.

33. Ve druhém žalobním bodě namítal žalobce nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ve vazbě na provedené dokazování před prvostupňovým orgánem, konkrétně neprovedení výsledku policistů. Krajský soud dále připomíná, že správní orgány jsou sice v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinny zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, ale současně nejsou podle ust. § 52 téhož zákona vázány návrhy, které byly účastníky řízení uplatněny, pakliže nemohou přispět k objasnění stavu věci. Jinými slovy, správní orgány nemusí provádět důkazy, které považují za nadbytečné, pokud se z jejich strany nejedná o projev libovůle v rozhodování a neprovedení navržených důkazů náležitě zdůvodní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. V předmětné věci se krajský soud domnívá, že správní orgány neměly povinnost provést důkaz návodem k obsluze radarového rychloměru AD9C a výsledkem zasahujících policistů (zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud by soud přitakal argumentaci žalobce v tomto žalobním bodě, v podstatě by tak přistoupil na koncepci, která by ukládala správním orgánům v těchto řízeních vždy provádět důkaz výsledkem policistů a návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť by vždy musela existovat alespoň teoretická pochybnost, že měření bylo stiženo nepřesností či vadou. Takový výklad důkazního břemene ležícího na správním orgánu v těchto věcech je však zcela absurdní a není v souladu s relevantní judikaturou správních soudů (viz k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, přístupný na www.nssoud.cz).
35. Je pravdou, že žalobce sice ve svém odvolání zpochybnil způsob provedení měření s tím, že neměl být dodržen úhel nastavení hlavy měřicího zařízení (19°), k čemuž již v prvostupňovém řízení doložil schématický náčrtek měření průjezdu vozidla z levé strany. Krajský soud se na rozdíl od žalobce nedomnívá, že tímto způsobem byl účinně zpochybněn zjištěný skutkový stav věci. Fotografie z měřicího zařízení nevykazuje žádné zjevné vady. Stejně jako žalovaný se krajský soud domnívá, že drobnou odchylku v nastavení hlavy měřicího zařízení nelze jen z fotografie zpětně prokázat. Pokud jde o výsledek policistů, je pravdou, že se o něm žalobce zmínil ve svém vyjádření zaslaném prvostupňovému orgánu po konání ústního jednání ve věci.
36. Krajský soud se však nedomnívá, že by výsledek policistů vedený směrem k nastavení radarového rychloměru AD9C mohl přinést do věci větší světlo. Lze odkázat podpůrně i na samotný úřední záznam policistů ze dne 13. 3. 2017, kde je uvedeno, že měřicí zařízení bylo nastaveno a obsluhováno podle návodu k obsluze. Nelze očekávat, že by eventuální výsledek policistů mohl přinést jiný skutkový poznatek. Ve zbytku krajský soud poukazuje na platné osvědčení k měřidlu č. 05/0152 založené ve spisu. Z uvedených důvodů nepovažuje ani krajský soud neprovedení důkazu výsledkem policistů za vadu zjišťování skutkového stavu věci, který byl na základě standardních listinných důkazů prokázán bez důvodných pochybností.
37. Ve vztahu ke třetímu žalobnímu bodu, kde žalobce zpochybnil vymezení místa spáchání přestupkového jednání. Žalobce od počátku tvrdil, že není možné, aby rychlost překročil, když jel na tempomat (kde měl nastavenou zákonnou rychlost). Krajský soud zde zcela souhlasí se žalovaným v tom směru, že tvrzení o užití

tempomatu v době změření vozidla nelze prokázat. Nejde ale o směrodatný poznatek o stavu věci, neboť i kdyby žalobce užil při jízdě tempomat a vlivem jeho nedostatečné či nepřesné funkce překročil objektivně svým vozidlem nejvyšší povolenou rychlost, nemůže ho tato skutečnost vyvinut z přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla.

38. Co se týká samotného vymezení místa spáchání přestupkového jednání, lze zcela souhlasit s tím, že bylo prvostupňovým orgánem provedeno dostatečně a v souladu s běžnou rozhodovací prací na tomto úseku projednávání přestupků, a to konkrétně jak určením kilometru D1 ve stanoveném směru (139. km ve směru na Brno), tak i místem zastavení vozidla žalobce (145 km na odpočívadle ve směru jízdy na Brno). Chybí pouze souřadnice GPS dokumentující přesné umístění služebního vozidla s měřicím zařízením. To ovšem ve smyslu ustálené judikatury správních soudů není nezbytným údajem o místu měření, a to i vzhledem k tomu, že ne všechna měřicí zařízení touto funkcí disponují. Vzhledem k místu měření (prázdný úsek dálnice D1 bez dalších dominantních orientačních bodů) a vysoké rychlosti měřeného vozidla nelze očekávat přesnější označení místa měření, než bylo hlídkou policie dokumentováno.
39. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a k jejich návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci soud podotýká, že zjevně nejde o žalobní bod, a pokud by o něj šlo, pak nemá žádnou souvislost s napadeným rozhodnutím, a nemůže být proto důvodem pro jeho zrušení.
40. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
41. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být

sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jeho náklady nepřesáhly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. června 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.